

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Víta Bičáka a soudců JUDr. Davida Vláčila a JUDr. Tomáše Pirka v právní věci žalobce L. S. narozeného bytem v zastoupeného Mgr. Radanem Venclem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Chmelova 357/2, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 42, o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 172/2015, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2020, č. j. 91 Co 158/2020-583, takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2020, č. j. 91 Co 158/2020-583, se **zrušuje** a věc se **vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. V projednávané věci se podanou žalobou žalobce domáhal vůči žalované zaplacení 800 000 Kč jakožto náhrady škody, která mu měla být způsobena nesprávným úředním postupem Okresního soudu v Břeclavi v řízení vedeném pod sp. zn. (ve věci žaloby žalobce podané proti žalované společnosti GERANO s.r.o. o zaplacení 840 000 Kč s příslušenstvím). Nesprávný úřední postup spočíval v opožděném zaslání vykonatelného předběžného opatření příslušnému katastrálnímu úřadu, v důsledku čehož došlo k převodu postižitelného majetku žalobcova dlužníka na třetí osobu.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 26 C 172/2015-543, rozhodl tak, že žalované uložil zaplatit žalobci částku 666 750 Kč s příslušenstvím (výrok I). Dále zamítl žalobu na zaplacení částky 133 250 Kč

s příslušenstvím (výrok II) a uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 346 513 Kč (výrok III). „Českému státu“ pak nepřiznal náhradu nákladů (výrok IV).

3. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování vycházel z následujících skutkových zjištění. Okresní soud v Břeclavi v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] vyhověl návrhu žalobce na vydání předběžného opatření a uložil jím společnosti GERANO s.r.o. povinnost zdržet se převodu blíže specifikovaných nemovitostí v jejím vlastnictví situovaných v katastrálním území [REDAKCE] (někdejší okres Kutná Hora) a [REDAKCE] (někdejší okres Brno-venkov). Usnesení o nařízení předběžného opatření bylo vydáno dne 12. 6. 2012 a v zákonné třídenní lhůtě od jeho vydání dle § 76c odst. 3 o. s. ř., jejíž konec připadl na 15. 5. 2012, mělo být odesláno příslušným katastrálním úřadům. Okresní soud v Břeclavi usnesení o předběžném opatření odeslal se zpožděním a až po výzvách žalobce tak, že bylo Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Kutná Hora doručeno až dne 21. 6. 2012. Příslušný katastrální úřad proto nemohl včas provést zápis poznámky nařízeného předběžného opatření ve vztahu k části v něm označených nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. [REDAKCE] pro obec [REDAKCE] a katastrální území [REDAKCE] ve vlastnictví společnosti GERANO s.r.o. Z téhož důvodu na základě předložené smlouvy povolil dne 18. 6. 2012 vklad vlastnického práva k této nemovitosti pro společnost Falcon security, s.r.o. Nemovitosti dlužník žalobce převedl za kupní cenu ve výši 800 000 Kč. Žalobce v samotném řízení sp. zn. [REDAKCE] ve věci samé uspěl v plném rozsahu a žalované společnosti GERANO s.r.o. bylo rozsudkem uloženo žalobci zaplatit částku 840 000 Kč a náhradu nákladů řízení. Pro vymožení této pohledávky byla následně vedena exekuce, v rámci níž byly zpeněženy ostatní, předběžným opatřením dotčené, nemovitosti ve vlastnictví společnosti GERANO s.r.o. K uspokojení pohledávky žalobce však došlo v rozsahu pouhých 42 595,65 Kč, jinak byla exekuce bezúspěšná. Znaleckým posudkem byla určena cena souboru všech nemovitostí dotčených předběžným opatřením určena ve výši 709 350 Kč.

4. V otázce existence odpovědnostního titulu a příčinné souvislosti odkázal soud prvního stupně na dřívější kasační rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 91 Co 233/2016-163, v němž odvolací soud uzavřel, že předpoklady odpovědnosti státu se podle výsledku dokazování zdají být naplněné. Soud prvního stupně se tedy, vázán právním názorem odvolacího soudu, zabýval pouze výší vzniklé škody. Vycházel z částky určené znaleckým posudkem, kterou ponížil o to, co bylo žalobci vyplaceno v exekučním řízení. Výsledná částka 666 750 Kč odpovídá škodě, která byla žalobci postupem soudu způsobena. Ve zbývajících částech žalobu zamítl.

5. Soud prvního stupně dále doplnil dokazování na základě dalšího kasačního usnesení odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 91 Co 398/2018-442, a to trestním spisem vedeným ohledně prověřování okolností kupní smlouvy mezi společnostmi GERANO s.r.o. a Falcon security, s.r.o., které by mohly odůvodnit její odporovatelnost, „neboť původní názor odvolacího soudu byl přijímán výhradně k původnímu obsahu spisu“. V této souvislosti soud prvního stupně uzavřel, že žalobě o odporovatelnost by nemohlo být vyhověno, neboť jak zjistila Policie ČR, nebyly dohledány účetní doklady a žalobce by tak nemohl prokázat úmysl dlužníka zkrátit žalobce jako svého věřitele.

6. K odvolání žalované Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) v záhlaví označeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I změnil tak, že se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci 666 750 Kč s příslušenstvím, zamítá (výrok I rozsudku odvolacího soudu). Rozhodl dále, že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 5 400 Kč (výrok II rozsudku odvolacího

soudu) a že žalobce je povinen zaplatit „Českému státu“ náhradu nákladů řízení ve výši 28 786,50 Kč (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

7. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a dokazování nedoplňoval. Odkázal na své předchozí rozhodnutí ve věci a zopakoval, že ze strany Okresního soudu v Břeclavi došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Odvolací soud nicméně uzavřel, že žalobce zmeškal lhůtu pro podání žaloby o odporovatelnost, a tím došlo k přetržení příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a nárokovanou náhradou škody, neboť žalobce nevyčerpal všechny možnosti, jak vůči svému dlužníku dosáhnout uspokojení nároku. Dle odvolacího soudu mělo podání žaloby o odporovatelnost předcházet uplatnění nároku vůči státu. Žalobu o odporovatelnost v tomto případě nelze podle odvolacího soudu hodnotit jako nadbytečnou, neboť ji nelze ztotožnit s vedením trestního stíhání proti jednateli společnosti GERANO s.r.o., v jehož rámci se nezjišťovaly skutečnosti rozhodné pro úspěch žaloby o odporovatelnost.

II. Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu včasným dovoláním, jehož přípustnost spatřoval v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek, které odvolací soud vyřešil v rozporu s judikaturou dovolacího soudu.

9. Žalobce v dovolání považuje požadavek, aby před uplatněním nároku u žalované musela být podána žaloba o odporovatelnost, za zjevný a přepjatý formalismus. Podání takové žaloby by bylo zjevně neúspěšné a jen by se tím prodloužilo finanční zatížení, které dovolateli v souvislosti s nesprávným úředním postupem vzniklo. To potvrzuje i v dovolání označená judikatura dovolacího soudu, podle níž účastník řízení není povinen využívat procesní prostředky, které jsou navíc neefektivní z pohledu možného uspokojení nároku, v jiném než v tom řízení, v němž mělo dojít k nesprávnému úřednímu postupu. Dovolatel v této souvislosti namítá, že situace, v níž měl možnost podat žalobu o odporovatelnost, byla vyvolána až v důsledku nesprávného úředního postupu soudu, a stát by tak neměl mít možnost dovolávat se námitky nevyčerpání prostředků k uspokojení nároku ve svůj prospěch. Nejedná se totiž o situaci, kdy dovolatel nevymáhal pohledávku vůči svému dlužníkovi, nýbrž o situaci, kdy žalovaná nesprávným úředním postupem znemožnila realizaci omezení převodu předmětné nemovitosti. Dovolatel nad výše uvedené namítá i vadu řízení spočívající v tom, že odvolací soud nerespektoval své dřívější rozhodnutí ve věci, ve kterém shledal naplnění všech podmínek pro založení odpovědnosti státu za škodu a věc vrátil soudu prvního stupně již jen za účelem zjištění výše škody, a nově konstatoval, že došlo k přetržení příčinné souvislosti. Odvolací soud tak učinil, aniž by došlo ke změně skutkových okolností či judikatury.

10. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

12. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky povinného zastoupení uvedené v § 241 odst. 1 o. s. ř. a v souladu s § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se tak dále zabýval přípustností dovolání.

13. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

14. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. dovolání podle § 237 není objektivně přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení. Uvedené však nevylučuje, aby byl tento výrok zrušen jako výrok závislý.

16. Dovolání je přípustné pro vyřešení právní otázky, zda lze příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a tvrzenou škodou vyloučit bez dalšího z důvodu, že poškozený nevyužil možnosti podat žalobu o odporovatelnost, aby se domohl uspokojení své pohledávky. Uvedenou otázku odvolací soud vyřešil v rozporu s dosavadní judikaturou.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

17. Dovolání je důvodné.

18. Podle § 5 písm. b) a § 13 odst. 1 věty první OdpŠk stát odpovídá za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

19. Odpovědnost státu je založena za současného splnění tří předpokladů, a sice že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, že poškozenému byla způsobena škoda, a že vznik této škody je v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení prokázána a nepostačuje pouhý pravděpodobnostní závěr o splnění některé z nich. Není-li splněna buď jen jedna z uvedených tří podmínek, nelze žalobě vyhovět bez ohledu na to, zda jsou splněny podmínky ostatní.

20. Odvolací soud postavil své rozhodnutí, jímž částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl, na závěru o nedostatku příčinné souvislosti. Otázka příčinné souvislosti – vztahu mezi škodnou událostí a vznikem škody – je v zásadě otázkou skutkovou, nikoli otázkou právní. Právní posouzení příčinné souvislosti může spočívat toliko ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována, případně zda a jaké okolnosti jsou či naopak nejsou způsobitelné tento vztah vyloučit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005, nebo usnesení ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4526/2016). O posledně zmíněný případ jde i v poměrech projednávané věci, kde žalobce v dovolání nezpochybňuje učiněná skutková zjištění, nýbrž jeho námitky přípustně míří výlučně k posouzení otázky, zda nepodání odpůrcí žaloby má bez dalšího za následek přetržení příčinné souvislosti mezi zjištěným nesprávným úředním postupem a požadovanou škodou.

21. Příčinná souvislost je dána, pokud by ke škodě nedošlo nebýt konkrétního jednání. Nemusí se přitom jednat o příčinu jedinou, nýbrž postačuje, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, který má být odškodněn (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. 25 Cdo 786/99). Podle teorie adekvátní příčinné souvislosti je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodné

události za současného prokázání, že by škoda nebyla nastala bez této příčiny (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1729/2013).

22. Nutno připomenout, že škoda žalobci jako poškozenému nevznikla již okamžikem, kdy došlo ze strany státu k nezpochybňovanému nesprávnému úřednímu postupu, ani následným převodem označených nemovitých věcí z dlužníka na osobu třetí, nýbrž až v okamžiku, v němž bylo zřejmé, že judikátní pohledávka žalobce je pro nemajetnost dlužníka v rozsahu očekávaného výtěžku ze zpeněžení výše popsaných nemovitých věcí nevymahatelná.

23. I do poměrů právě projednávané věci je třeba vztáhnout obecné pravidlo, na základě kterého nárok na náhradu škody (představované zmařeným uspokojením pohledávky) způsobené nesprávným úředním postupem může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 28 Cdo 5197/2008). Není-li stanoveno zákonem č. 82/1998 Sb. jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem (srov. § 26 OdpŠk). Není proto vyloučeno ani použití § 441 zák. č. 41/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák“, podle nějž platilo, že byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám. V rozsahu, v jakém se sám poškozený podílel na způsobení škody, není proto dána odpovědnost toho, kdo za škodu odpovídá, jelikož chybí jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, a to příčinná souvislost mezi vznikem škody a škodnou událostí.

24. Nejvyšší soud dále v rozsudku ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 30 Cdo 139/2019, akcentoval, že „[P]okud je z okolností případu předem zřejmé, že je přímý dlužník (obohacený) nemajetný a že vedení dalších řízení vůči němu by bylo neúčelné, neboť by se žalobce ani částečného uspokojení své pohledávky fakticky nedomohl, pak nelze na uplatnění pohledávky vůči primárnímu dlužníku trvat, neboť by šlo o pouhý formalismus vedoucí mimo jiné právě i ke vzniku zbytečných nákladů řízení. Není-li v případě prokázané nevymahatelnosti bezdůvodného obohacení (či jiného druhu pohledávky poškozeného za jeho dlužníkem) potřeba bezpodmínečně trvat na vlastním podání žaloby o jeho vydání a na navazujícím pokusu o nucené vymožení téže pohledávky, pak ani podání žaloby tzv. ‚z opatrnosti‘ nemůže být přičítáno poškozenému k tíži, a to ať už žalobu podal (např. z důvodů optimalizace svých daňových povinností) s vědomím, že v budoucnu přiznanou pohledávku reálně na přímém dlužníku nevymůže, nebo v případě, kdy okolnosti svědčící o nevymahatelnosti pohledávky vyjdou najevo až v průběhu řízení o takové žalobě.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i k tomu, zda je poškozený povinen k ochraně svého práva podat odpůřčí žalobu či nikoliv.

25. Předběžné opatření omezující nakládání s nemovitou věcí i institut odporovatelnosti představovaly alternativní prostředky, jak si z hlediska prosazení vlastních zájmů žalobce mohl zachovat možnost uspokojení pohledávky k převáděné nemovité věci. Stát s ohledem na skutková zjištění učiněná v tomto řízení odpovídá za to, že v důsledku nesprávného úředního postupu došlo ke zmaření realizace předběžného opatření. Tím ovšem není nijak vyloučeno, že poškozený měl ještě možnost předejít vzniku škody prostřednictvím podání odpůřčí žaloby, avšak jen tehdy, měl-li sám v rozhodné době dostatek informací o tom, že převodní smlouva představuje jednak tzv. zkracující úkon dlužníka a jednak, že úmysl dlužníka byl ve smyslu § 42a odst. 2 obč. zák. druhé straně (nabyvateli) znám (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2057/2009).

Případné zvýšené náklady poškozeného v souvislosti s podáním žaloby na odporovatelnost a s následným vedením řízení, které by nebyly vznikly, pokud by soud zaslal včas nařízené předběžné opatření příslušnému katastrálnímu úřadu, pak nejsou předmětem daného řízení.

26. V posuzované věci odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce bez důvodu zmeškal lhůtu pro podání žaloby o odporovatelnost, přičemž v případě jejího úspěchu se mohl domoci uspokojení z nemovitosti, jejíž předpokládanou hodnotu v rámci exekučního zpeněžení nyní nárokuje. Dle odvolacího soudu tak došlo k přetržení příčinné souvislosti, neboť řízení o žalobě o odporovatelnost mělo předcházet uplatnění nároku vůči žalované. Odvolací soud se však otázkou, zda by pro žalobce bylo řízení o odpůrcí žalobě úspěšné, podrobněji nezabýval, nadto v odůvodnění svého rozhodnutí postupoval nad rámec tvrzení a důkazů, jež ke své obraně žalovaná v průběhu řízení označila

27. Pro daný případ je ovšem zásadní určení, v důsledku jaké skutečnosti nemohla být pohledávka žalobce za společností GERANO s.r.o. uspokojena, a současně je třeba hledat odpověď na otázku, zda by případná žaloba o odporovatelnost měla reálnou naději na úspěch a zda žalobce jako poškozený disponoval či při obvyklé míře obezřetnosti mohl disponovat takovými informacemi, na jejichž základě by se podání odpůrcí žaloby jevilo jako účinný nástroj k eliminaci hrozící škody. V takovém případě by příčinou neuspokojení žalobcovy pohledávky bylo výlučně rozhodnutí žalobce odpůrcí žalobu nepodat. Naopak požadovat po žalobci podání odpůrcí žaloby v situaci, kdy by takový návrh nemohl být úspěšný, a to jen proto, aby splnil formální požadavky soudů na náhradu případné škody, by zjevně nebylo spravedlivé a ani by nepředstavovalo rozumné řešení vzniklého rozporu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 3. 2015, sp. zn. 30 Cdo 840/2014, ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1945/2016, a ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2800/2017), obdobný závěr by bylo třeba učinit, pokud žalobce údajně o neúčinnosti převodní smlouvy nemohl disponovat.

28. Odvolací soud se uvedenou úvahou neřídil, a proto je jeho právní posouzení žalovaného nároku neúplné a tudíž nesprávné.

29. Nebude-li v dalším řízení možné na základě konkrétních skutkových zjištění učinit závěr, že žalobce v případě podání žaloby o odporovatelnost mohl reálně očekávat uspokojení své pohledávky, není možno učinit závěr, že její nepodání je bez dalšího skutečností, která přerušuje příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou.

30. Z § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. vyplývá u jinak přípustného dovolání (§ 237 o. s. ř.) povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce důvodně namítá, že řízení je postiženo vadou spočívající ve skutečnosti, že odvolací soud nerespektoval svůj vlastní právní názor vyslovený v dřívějším kasačním rozhodnutí ve věci.

31. V tomto směru je třeba připomenout nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1688/10, v němž soud ochrany ústavnosti vyložil, že podle § 170 o. s. ř. je soud vázán usnesením, jakmile je vyhlášen, popř. jakmile bylo doručeno, anebo, není-li nutno je doručovat, jakmile bylo vyhotoveno; výjimku tvoří jen ta usnesení, jimiž se upravuje vedení řízení (§ 170 odst. 2 o. s. ř.), o nichž nemůže být v posuzovaném případě řeč. Tato vázanost se projevuje též v tom, že tentýž odvolací soud je povinen respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve, přičemž jediným relevantním důvodem odchýlení se od něj, odhlédne-li se od kasačního zásahu Nejvyššího soudu doprovázeného závazným právním názorem, může představovat podstatná změna v obsahu skutkového základu, která by

zapříčinila vlastní neaplikovatelnost takového dříve vysloveného právního názoru. Rozsudek nerespektující tento princip by se vyznačoval svévolí, kterou nelze v podmínkách existence materiálního právního státu akceptovat. (srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 186/17). Ústavní soud tento právní názor vyložil v nálezu, který je třeba ve smyslu závaznosti precedenční judikatury Ústavního soudu, s přihlédnutím k čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky, aplikovat ve skutkově obdobných věcech.

32. Uvedené ovšem neznamená, že odvolací soud musí nutně setrvat na právním názoru dříve vysloveném v odůvodnění rozhodnutí, shledá-li jej následně zjevně nesprávným. Jeho změna však nesmí být na újmu práv účastníků řízení a musí jim být dána možnost na tuto změnu reagovat (srov. § 118a a § 213b o. s. ř.).

33. Jelikož však napadený rozsudek podléhá kasačnímu zásahu dovolacího soudu, je odvolací soud povinen znovu vyložit jak skutková zjištění, z nichž bude při dalším rozhodování vycházet, tak i odpovídající právní posouzení, a to ve světle právního názoru vysloveném v tomto rozsudku, jímž je odvolací soud vázán (srov. § 243g odst. 1 a § 226 o. s. ř.).

34. Z uvedeného vyplývá, že blíže neodůvodněná změna právního názoru odvolacího soudu obsaženého v jeho dříve vydaném kasačním usnesení bez splnění výše naznačených podmínek odporovala závěrům, které ve výše označených rozhodnutích vyložil Ústavní soud.

35. Z výše uvedených důvodů je právní posouzení příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou, jak jej učinil odvolací soud, nesprávné. Nejvyšší soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. včetně závislých výroků o náhradě nákladů řízení zrušil [§ 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř.] a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

36. O náhradě nákladů řízení včetně nákladů řízení dovolacího rozhodne odvolací soud v rámci nového rozhodnutí ve věci (§ 243g odst. 1, věta druhá, o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 31. 8. 2021

Mgr. Vít Bičák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Tereza Figurová